त्वयि राजनि निश्चौरैरध्वभिर्विशतः सुखं ।
ह्योऽभवल्लवणोत्से मे दिनान्ते श्राम्यतः स्थितिः ॥ ४३ ॥
दीर्घाध्वलंघनक्लान्तस्तत्राहमकुतोभयः ।
मार्गारामतरोर्मूले त्रियामामत्यवाहयं ॥ ४७ ॥
वेतानं ग्रन्थिबद्धं तदुत्थास्नोरपतन्मम ।
अरघट्टे समीपस्थे कक्षयोगादलक्षिते ॥ ४८ ॥
तस्मिन् दुरवरोहेऽतिनिर्वसुत्वाज्जहद्वपुः ।
सोऽहं हारितसर्वस्वः शोचन् रुद्धश्चिरं जनैः ॥ ४९ ॥
एकोऽध्यवसितः कोऽपि साहसी पुरुषोऽब्रवीत् ।
मह्यं दापितवित्ताय किं ददासीति मां ततः ॥ ५० ॥
तमस्म्यवोचं विवशस्तस्यार्थस्यास्मि कः प्रभुः ।
तुभ्यं यद्रोचते मह्यं तत् ततो दीयतां त्वया ॥ ५१ ॥
अवरुह्याधिरूढोऽथ रूपकेभ्यो द्वयं मम ।
स प्रादात् स्पष्टमेवाष्टानवतिं स्वीचकार तु ॥ ५२ ॥
व्यवहारा वचोनिष्ठा एका राज्ञि यशस्करे ।
निन्दन् व्यवस्थां तां लोकैर्न्यक्कृतोऽस्मीति वादिभिः ॥ ५३ ॥
उपचारोक्तिसारल्यच्छलहारितवेतनः ।
सोऽहं जहास्यसून् द्वारे दुर्व्यवस्थापकस्य ते ॥ ५४ ॥
पुंसस्तस्य स राज्ञाथ पृष्टः प्रकृतिनामनी ।